

РЕШЕНИЕ

№ 2076

гр. София, 16.04.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 54 състав,
в публично заседание на 27.02.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Атанас Николов

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **10377** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.156 от ДОПК и е във връзка с подадена жалба от [фирма] с ЕИК[ЕИК] срещу Акт за установяване на задължения по чл.107, ал.3 ДОПК, потвърден с решение №СФД19-РД28-212 от 05.08.2019г. на ДД „Общински приходи“ на Столична община.

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност, като се възразява срещу неправилното интерпретиране на органа по събиране на местни данъци и такси на постановлението за възлагане на недвижим имот. Оспорват се фактическите и правните основания, като се твърди неправилно приложение на чл.119, ал.2 от ДОПК. Моли, за отмяна на решението, с което е потвърден ревизионния акт.

Ответникът чрез процесуалния си представител изразява становище за неоснователност на жалбата, като твърди, че оспореният административен акт е издаден от компетентен орган, при спазване на административно производствените правила и в съответствие с материалния закон. Оспорва всички доводи за неправилно приложение на методиката при определяне на данъчната оценка и възприетия от данъчния орган въз основа на нея размер на задължението.

В с.з. жалбоподателя, редовно призован не се явява и не се представлява.

Ответникът се представлява от юриск. С., която поддържа неоснователност на жалбата и претендира разноски.

Представител на СГП - редовно призовани не изпращат.

От фактическа и правна страна.

Жалбата е депозирана от активно легитимирана страна срещу подлежащ на съдебно обжалване административен акт, в рамките на законовия срок, с оглед на което намира същата за допустима за разглеждане.

Разгледана по същество жалбата е **ОСНОВАТЕЛНА**.

С Постановление за възлагане по изпълнително дело № 20158440401390 на ЧСИ С. Я. с район на действие - СГС, дружеството жалбоподател е придобило собствеността върху недвижим имот с индентификатор №68134.8383.209, ведно с построените в същия два броя сгради. Имуществото е придобито по реда на чл. 483 и следващи от ГПК, чрез публична продажба, на цена след наддаване от 850 001 лв., като в това производство е внесло изчисленият от ЧСИ местен данък в размер на 21 250.025 лв. с платежно нареждане, за което е направено надлежно отбелязване в постановелнието - л.7 и сл. От делото.

Приобретателят подал данъчна декларация по чл.14 от ЗМДТ - л.76.

Органите по приходите определили данъчна оценка на имота в размер на 2 408 964 лв., въз основа на която установили данък при придобиване на имущество в размер на 21 250.03 лв. Отчитайки внесената сума при ЧСИ определили дължимата довносяне сума от 38 974.07 лв. главница - л.102-103 от делото.

При определяне на крайния размер на задължението Органите по приходите се позовават на разпоредбата на чл. 46, ал.2, т.1 от ЗМДТ, която определя данъчната оценка като данъчна основа, когато уговорената цена или определената от държавен или от общински орган оценка е по-ниска.

Обжалваният акт е издаден в изискуемата писмена форма, посочени са фактически и правни основания за издаване на обжалвания акт. Съгласно чл. 4, ал. 1 от ЗМДТ установяването, обезпечаването и събирането на местни данъци се извършват от служителите на общинската администрация по реда на Данъчно- осигурителния процесуалния процесуален кодекс, като обжалването на свързаните с тях актове се извършва по същия ред. Според чл. 4, ал.3 от с.с. в производствата по ал. 1 служителите на общинската администрация имат правата и задълженията на органи по приходите, а в производствата по обезпечаване на данъчни задължения - на публични изпълнители. Най-сетне, съгласно чл. 4, ал.5 кметът на общината упражнява правомощията на решаващ орган по чл. 152, ал.4 от ДОПК, а ръководителят на звеното за местни приходи в съответната община - на териториален директор на Националната агенция за приходите. С оглед на горната регламентация съдът приема, че Актът е издадено от лице, заемащо длъжност, посочена в Заповед № СОА18-РД09-1394/05.12.2018 г., а именно старши инспектор по приходите, в писмена форма, с положени длъжност, име, подпис на издателя и печат. Мотивите му и диспозитива са разбираеми и дават възможност да се установи без съмнение волята на издателя и основанията за издаване на административния акт.

Административният акт е издаден при неправилно приложение на материалния закон

Съгласно разпоредбата на чл.46, ал.1 ЗМДТ основа за определяне на данъка е оценката на имуществото в левове към момента на прехвърлянето, а при придобиване по давност - към момента на издаване на акта, удостоверяващ правото на собственост, който подлежи на вписване. А според ал.2, т.1 имуществото се оценява, както следва: недвижимите имоти и ограничените вещни права върху тях - по уговорената цена или

по определена от държавен или общински орган цена, а в случай че тя е по-ниска от данъчната им оценка - по последната, съгласно приложение № 2;

Безспорно е обстоятелството, че данък по чл.44 ЗМДТ е дължим. Спорният по делото въпрос е върху каква основа, следва да бъде определен данъкът. Настоящата съдебна инстанция счита, че в конкретния случай разпоредбата на чл.46, ал.2 ЗМДТ е неприложима, тъй като не е налице нито една от предпоставките, предвидени в цитираната разпоредба. На първо място не е налице уговорена цена, нито цена, определена от държавен или общински орган. Случаите, в които се прилага разпоредбата са изброени изчерпателно и е недопустимо разпоредбата да се тълкува разширително и да се прилага и по отношение на други случаи, които не са уредени изрично.

Следва да се има предвид целта на разпоредбата на чл.46, ал.2 ЗМДТ, а тя е да се предотврати заобикалянето на закона чрез определяне на нереално ниска цена по договорка на страните или по преценка на държавен или общински орган. Тази опасност не съществува в случаите, когато се провежда публичен търг в какъвто смисъл са събраните в настоящото производство доказателства. Поради това и приложението на разпоредбата на чл.46, ал.2 ЗМДТ в случая би довело и до несъответствие с целта на закона. В този смисъл е установената съдебна практика обобщена в Решение № 966 от 23.01.2018г. По адм.д. № 10864/16г. На ВАС.

Изложеното до тук обосновава извод, че обжалвания в настоящото производство Акт за установяване на задължения по декларация е незаконосъобразен, тъй като данъкът е определен съобразно разпоредбата на чл.46, ал.2 ЗМДТ, която обаче както бе отбелязано и по-горе, е неприложима в конкретния случай.

При този изход на спора на жалбоподателя се дължат разноски в доказани размер от 50 лв. Дължима държавна такса.

С тези мотиви, съдът

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба от [фирма] с ЕИК[ЕИК] - Акт за установяване на задължения по чл.107, ал.3 ДОПК, потвърден с решение №СФД19-РД28-212 от 05.08.2019г. на ДД „Общински приходи“ на Столична община.

ОСЪЖДА ОБЩИНА С. да заплати на [фирма] с ЕИК[ЕИК] сумата от 50 лв. представляваща разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба в 14 дневен срок от съобщаването му на страните пред ВАС.

Съдия: